

A photograph of a snowy mountain peak at sunset. The sky is a mix of blue and orange. In the foreground, there is a wooden building with a corrugated metal roof. The mountain is covered in snow, and the sun is setting behind it, casting a warm glow.

NOVÝ ZÉLAND

Práce, cestování, tramping

CESTA PRVNÍ

Michal Cigánek

Michal Cigánek
NOVÝ ZÉLAND
Práce, cestování, tramping
CESTA PRVNÍ

NOVÝ ZÉLAND

Práce, cestování, tramping

CESTA PRVNÍ

Michal Cigánek

*Poděkování:
Evě Cigánkové
Ince Michel*

Michal Cigánek: NOVÝ ZÉLAND, Práce, cestování, tramping – CESTA PRVNÍ

Copyright © 2015 Michal Cigánek

Photo Copyright: © 2015 Michal Cigánek (není-li uvedeno jinak)

All rights reserved. No part of this book may be reproduced in any form or by any electronic or mechanical means, including information storage and retrieval systems, without permission in writing from the publisher.

Czech Edition Copyright © 2015

ISBN 978-80-87044-91-9 (soubor)

ISBN 978-80-87044-92-6 (1. díl)

OBSAH

Cesta první – úvod	7
Proč Nový Zéland?	9
Příjezd	11
První dny, úřady a banky	13
Odjezd do Taupa	13
Hastings a Napier	14
Cestování místo práce	16
Poloostrov Mahia	17
Jak se na Novém Zélandu trampuje	17
Great Walk Lake Waikaremoana	18
Te Urewera National Park	22
Hledání práce od farmy k farmě	26
Whakatane a Work and Income	26
Te Puke	28
První práce	28
Sbírání květů kiwi	30
Podvedeni kontraktorem	31
Rotorua a maorská kultura	32
Znovu v Taupu	33
Na ovčí farmě	33
Od kavárny k hotelu	34
Práce na vinici a v sadu	35
Bydlení v backpackeru	35
Vánoce	36
Tongariro Northern Circuit	37
Nový rok, Haka, bitka	44
Marné hledání práce	45
Krize	45
Práce na švestkách	46
Veselá příhoda	46
Ruahine Forest Park	48
Tsunami	48
Sběr jablek	48
Prvního dubna	50
Eyjařjallajökull	50
Přesun na jižní ostrov	50

Mt. Richmond Forest Park	51
Nelson	58
Abel Tasman National Park	60
Harwood Hole	62
Moutueka	66
Stopování do Nelson Lakes National Park	66
Nelson Lakes National Park	68
Vlakem do Christchurch	83
Queenstown	85
Rees-Dart Track	87
Routeburn Track	95
Milford Sound	100
Te Anau	101
Kepler Track	102
Franz Joseph Glacier	106
Fox Glacier	107
Paparoa National Park	108
Práce v Blenheimu	111
Zpátky na sever	113
Ovce	116
Zemětřesení	116
Egmont National Park	118
Z Aucklandu znovu do lesa	127
Lovci possumů a jejich vyprávění	137
Waikareiti Track	141
Doporučená výbava na tracky	142
Jídelníček na tracku	148

CESTA PRVNÍ

ÚVOD

V této knize najdete informace o Novém Zélandu, ale ne takové, které byste našli v učebnici dějepisu nebo v atlasu světa. Nenajdete zde hospodářské nebo demografické ukazatele, sportovní úspěchy či přírodopisné zajímavosti. Aspoň ne tak jako v dosud běžně vydávaných publikacích. Název pro knihu jsem vybral tak, aby byl čtenář s jejím obsahem pokud možno dopředu obeznámen. Můj kamarád si ze mě dělá legraci, že jsem měl do názvu dát místo „práce, cestování, tramping“ slova „půda, práce, kapitál“. Ačkoliv by ani takový název nebyl vlastně od věci, tak moje slova, ale teď už i vaše, vystihují, co zde hledat. Do knihy jsem vložil své pracovní zkušenosti a informace, které touto formou předávám dál. Proto tu najdete slovo „práce“, nejvíce se však věnuji cestování a v neposlední řadě „trampingu“. Na první pohled by se mohlo zdát, že slovo „tramping“ je v názvu jaksi navíc, ale je tomu přesně naopak. Trampování totiž není jen výsadou Čechů a Slováků, tentýž pojem najdeme i v novozélandské angličtině. Na Novém Zélandu je velmi rozšířené a populární, má svoji specifickou formu a styl a je dokonce podporováno samotnou vládou. Někdo má předsudky, že trampové jsou podivíni, kteří mohou obléci pouze maskáče, nosit jen boty U. S. Army nebo smrdět rumem či borovičkou. Podstatou trampingu je však vztah k přírodě spojený s turistikou. V americké angličtině je to pak označení pro tuláka či sezonního dělníka, a tak je užití tohoto termínu o to více namístě.

PROČ NOVÝ ZÉLAND?

Nebudu popisovat podrobně a zdlouhavě, co jsem dělal po příletu do Aucklandu, ale začnu tím, proč jsem vlastně na Nový Zéland letěl a proč jsem si vybral zrovna tuto zemi. Bylo to někdy na začátku devadesátých let dvacátého století a já jsem byl malý kluk okolo deseti let. S našim turistickým oddílem jsme byli na výpravě u České Lípy a spali jsme v trampském srubu pod jedním z pískovcových převisů, kterých je v těchto místech jako hub po dešti. Byl vlhký podzimní večer a do srubu se slézali trampové, aby se zahráli a taky aby si vyprávěli historky, při kterých, jak se říká, tuhne krev v žilách, a my děti jsme se mačkaly u ohně a s napětím poslouchaly. Bylo pár let po revoluci a do Československa se vraceli lidé, kteří zemi opustili, aby si našli lepší místo k životu, než byla naše Bohem opuštěná komunistická země, kde vládly absurdita a hloupost. A ve srubu se objevil také pár již starších manželů, kteří vyprávěli o zemi, do níž odjeli a kde dostali azyl. Ta země se nacházela na opačném konci naší planety; lidé si tam váží přírody, jsou na sebe milí, usmívají se a radují se ze života. V té zemi se skoro nekrade, stále se tam spoléhá na poctivost a čestnost. A další a další výmysly, kterým nikdo nemůže věřit, protože je to prostě nesmysl, aby existovala země jako z pohádky, a my, ač malé děti, si nenecháme věšet bulíky na nos. Co mě však zaujalo, bylo jejich vyprávění o tom, jak se v té zemi trampaže. Povídali o ještě původních lesích, člověkem nikdy nekácených, stojících tam tak, jak příroda chce, bez jakýchkoliv zásahů, a o čistých potocích a řekách. Hory jsou tam prý krásné, vysoké dokonce tak, že na některých vydrží sníh celý rok. Čistý vzduch a žádné kyselé deště. Nežijí tam žádní nebezpeční živočichové a hadi prý už vůbec ne. Moc zajímavé bylo taky vyprávění o srubech, jež jsou v této divoké přírodě stavěny za podpory přímo vlády, aby se trampové, zmožení pochodem divočinou, měli kde ubytovat a našli zázemí. Přes veškerou nedůvěru k těmto báchorkám jsem toužil se do takové země podívat.

Roky letěly a já se pomalu dozvídal, že pohádky o „novozélandském“ ráji nejsou naprosté nesmysly, ale zakládají se na pravdě. Když jsem studoval na střední škole, stalo se něco, co mi vyrazilo dech. Bylo to zfilmování Tolkienovy trilogie *Pán prstenů*. Exteriéry filmu byly natočeny právě na Novém Zélandu a to mě přesvědčilo, že je tamní příroda úžasná, a jen utvrdilo v tom, že do téhle země musím jet. Stanu se poutníkem a objevitelem zákoutí přírody tolik se lišících od těch, jež jsem znal dosud.

Nakonec to ještě nějaký čas trvalo, a nebyl to jen turistický „boom“, který na Novém Zélandu nastal po uvedení filmu, co mě donutilo o pár let cestu odložit. Dlouho jsem totiž neúspěšně hledal někoho, kdo by jel trampovat se mnou. Nakonec jsem se rozhodl, že pojedou sám, a využiji pracovního víza „Working Holiday Scheme“. Na jeden rok odjedu pracovat a trampovat do země, na niž jsem se těšil už víc než deset let.

Příjezd

26. 10. 2009. Tento den jsem vstoupil na půdu Nového Zélandu v Aucklandu. Letěl jsem z Prahy se společností Korean Air s jedním přestupem v Soulu. Po přeletu jsem dostal do pasu razítko s vízem a podrobil se přísné prohlídce. Nový Zéland se důsledně brání zavlečení cizích semen a organismů, které na tyto ostrovy nepatří a mohly by ohrozit místní flóru a faunu. Z batohu jsem tedy musel vybalit boty a ukázat, že

nejsou zablácené a že na podrážce nejsou žádná semena. Taky na stan se mě ptali, ale ten jsem neměl – spávám pod širákem jen v bivaku. A taky jsem se hned setkal s první zajímavostí místní výslovnosti. Slovo „tent“ vyslovil celník spíše jako „tint“, takže mi chvilku trvalo, než jsem pochopil, čeho si žádal.

Aotearoa, Země dlouhého bílého oblaku, jak se nazývá Nový Zéland maorsky, mě přivítala cedulí s nápisem Kia ora „kijora“,

Auckland, Sky Tower a mrakodrap Metropolis.

welcome. Odjel jsem autobusem do centra a ubytoval se v ACB backpackeru, kde už jsem měl rezervaci, a šel vyspávat „jet lag“ do pokoje bez oken, kde už byly tři holky.

První dny, úřady a banky

27. 10. 2009. Snažil jsem se zařídit bankovní účet a tzv. IRD number, které potřebuje každý, kdo chce na Novém Zélandu pracovat. Banku jsem bohužel nestihl, protože zavírali, jak jinak, už v pět hodin. Taky jsem se byl podívat na burze s auty. Měl bych na začátek zmínit, že již první den jsem trávil spoustu času (tak jako ještě v Praze) hledáním práce přes internet a dělal si obrázek o tom, kam budou směřovat moje další kroky. Hledání jsem věnoval hodně času a nemá cenu se o tom více rozepisovat, byla to denní rutina.

28. 10. 2009. Ráno jsem vyrazil do banky a hledal další případný backpacker s lepším ubytováním. Prošel jsem si střed města, krásné parky, náměstí i odlehle čtvrtě s menšími domky, místy stavěnými ze dřeva. Fotil jsem obrovské mrakodrapy, kostelíky a Sky Tower – 328 metrů vysokou věž, která je dominantou celého Aucklandu a nachází se v jeho centru. Odpoledne jsem byl s holkami na nákupu v supermarketu a krásně jsme zmokli.

29. 10. 2009. Rozhodl jsem se, že auto zatím kupovat nebudu a nechám to, až budu v Hastingsu nebo v Napieru, kam jsem se rozhodl odjet za práci. Zajistil jsem si odjezd autobusu do Hastingsu přes Taupo a koupil jsem si BBH kartu pro slevu v síti těchto backpackerů. A taky pohledy a připravil si svačinu na zítřka do autobusu. No a večer jsem šel na pivo a rozloučil se se všemi, které jsem tu poznal.

Odjezd do Taupa

30. 10. 2009. V 8:00 jsem odjel do Taupa. Taupo je malé městečko na břehu jezera se stejným názvem. Jezero je sopečného původu, jedná se o supervulkán, který vybuchl

před 26 500 lety, a k obzvláště velkému výbuchu došlo ještě v roce 181 našeho letopočtu. Ve staré Číně a ve starověkém Římě se o tom dochovaly zprávy – o barevné obloze a o popelném spadu. Taupo je největší novozélandské jezero a zároveň největší jezero Oceánie. Je oblíbeným letoviskem turistů, rybářů pstruhů či vyznavačů jachtingu. Celé okolí má něco společného se sopkami, lávou a horkými prameny. V okolí Taupa se můžete vykoupat v horkých pramenech, navštívit nedaleké Craters of the Moon nebo se kochat pohledem přes jezero na pohoří Tongariro, které není ničím jiným než skupinou několika aktivních sopek. Mně se tu naskytl překrásný výhled a připadal jsem si jako v pohádce. Zasněžené vrcholky hor, lesklá hladina jezera a čistá obloha bez mráčků. To vše za lehkého vánku, jenž chladil moji kůži rozpálenou jarním sluncem.

Dvacet minut jsem se procházel okolo jezera a vtom přišlo to, na co jsem byl připraven a čekal, že se stane. Začal jsem se připravovat. Věděl jsem, jak je místní sluníčko agresivní, ale ve městě mezi budovami vám to tolik nepřijde. Tady u vody a na přímém slunci stačila chvilka a už jsem cítil, že musím vytáhnout krém na opalování. Opravdu za pět minut dvanáct. Vyrazil jsem podél Waikato River, minul horké prameny ve Spa Thermal parku, kde se řada lidí koupala, a šel dál po pravém břehu až k Huka Falls. Velké vodopády se valily úzkou šterbinou mezi břehy. Pak jsem šel ještě dál podél řeky až k Lake Aratiatia. Cestou zpět jsem se vydal po silnici a zkusil stopovat, ale nikdo mě nevezal. Už bylo pozdní odpoledne a začalo poprchávat. Rychle jsem spěchal až do backpackeru, kde jsem si dal kávu a pokecal s několika Němci a Rakušanem.

Večer jsem hledal na obloze Jižní kříž a ptal jsem se mladé „kiwi“ slečny, zda neví, kde Kříž je. Nevěděla to a šla se se mnou podívat ven. Chvilí jsme ho hledali spolu, ale s jistotou jsme nebyli schopni určit, které souhvězdí to je. Říkala, že je to vlastně ostuda, když neví, kde ho má hledat, když ho mají na vlajce. Vlajka Nového Zélandu je podobná australské. V levém horním rohu naleznete vlajku Velké Británie a vpravo je právě souhvězdí Jižního kříže, složené ze čtyř hvězd. Jižní kříž nelze pozorovat v naší

Pohled na pohoří Tongariro přes jezero Taupo. Zleva Ruapehu (2 797 m), Ngauruhoe (2 297) a Tongariro (1 967).